

Петраш Є. В.

Студент 4 курсу факультету соціології і права НТУУ «КПШ»

Науковий керівник: к.ю.н, доцент Кравчук О.О.,

доцент факультету соціології і права НТУУ «КПШ»

ОСКАРЖЕННЯ ПОСТАНОВИ АДМІНІСТРАТИВНОГО СУДУ У СПРАВАХ З ПРИВОДУ РІШЕНЬ, ДІЙ ЧИ БЕЗДІЯЛЬНОСТІ СУБ'ЄКТІВ ВЛАДНИХ ПОВНОВАЖЕНЬ ЩОДО ПРИТЯГНЕННЯ ДО АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

Сьогодні Україна знову стоїть на порозі великих змін і слід відмітити, що якість цих змін повністю залежить від нас – її громадян, адже беручи курс на демократизацію суспільства, ми взяли на себе відповідальність за майбутнє нашої країни. Відповідно до частини другої статті 3 Конституції України, де вказано, що утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави, саме апарат публічної влади повинен створювати придатну екосистему для реалізації прав і обов'язків громадян, але як ми бачимо, реальність дуже відрізняється від приписів Основного Закону.

Ні для кого не секрет, що на сьогоднішній день в органах державної влади процвітає корупція, яка створює основну перешкоду для дотримання Конституційних принципів в нашій країні. Як наслідок корумпованість окремих посадових осіб призводить до порушень інтересів фізичних та юридичних осіб в сфері публічно-правових відносин. В таких випадках Кодекс адміністративного судочинства України передбачає право на оскарження будь-яких рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень[1]. В свою чергу, за наявності відповідних підстав, особа (юридична чи фізична), як правило, має право на апеляційне і касаційне оскарження рішення суду[2]. Але донедавна у випадку провадження в справах з приводу рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень, закон згідно з частиною другою статті 171-2 КАСУ вказував на остаточність рішення суду, як такого що не підлягає оскарженню.

Як показує практика, після впровадження цієї норми в 2010 році, якість судового розгляду по таких справах значно знизилася. Знаючи, що їх рішення не можуть бути оскаржені, судді суду першої інстанції допускають процесуальні порушення, а також порушення норм матеріального права, не забезпечують змагальності процесу, не досліджують докази, не завжди дотримуються презумпції невинуватості, а також положень КАСУ щодо покладення тягара доказування на суб'єкта владних повноважень. Це призводить до суттєвого обмеження права особи на судовий захист.

На мою думку, саме право відстоювати свої інтереси у суді, з можливістю подальшого оскарження судових рішень в апеляційному і касаційному порядку, являється гарантією реалізації принципу верховенства права, тому положення викладені в статті 171-2 КАСУ представляють собою ні що інше як обмеження даних Конституцією прав і свобод.

Загалом вбачається, що з метою забезпечення належних прав особи на судовий захист, будь-яке рішення суду (в т.ч. адміністративного) щодо вирішення по суті справи позовного провадження, повинне підлягати як апеляційному, так і касаційному оскарженню.

8 квітня 2015 р. за поданням Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини Конституційним Судом України було винесено рішення у справі № 1-6/2015, щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини другої статті 171-2 Кодексу адміністративного судочинства України. Суд, спираючись на норми чинного законодавства та користуючись Європейською судовою практикою, визнав положення частини другої статті 171-2 Кодексу адміністративного судочинства неконституційними і такими, що втратили чинність, а також рекомендував Верховній Раді невідкладно врегулювати питання щодо права оскарження судового рішення місцевого загального суду як адміністративного суду у справах з приводу рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень про притягнення особи до адміністративної відповідальності[3].

Таким чином, керуючись рішенням Конституційного Суду України по справі № 1-6/2015 про оскарження постанови адміністративного суду у справах з приводу рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень щодо притягнення до адміністративної відповідальності, можна прийти до висновку, що при поданні апеляційної або касаційної

скарги на сьогодні слід застосовувати порядок і строки встановлені Кодексом адміністративного судочинства, а саме десять днів з дня проголошення рішення суду першої інстанції - для апеляційної скарги та двадцять днів після набрання законної сили судовим рішенням суду апеляційної інстанції - для касаційної скарги.

Список використаних джерел:

1. Кодекс адміністративного судочинства // Редакція від 26.04.2015 // пункт другий статті 2. [Електронний ресурс] - Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2747-15>
2. Конституція України // Редакція від 15.05.2014 // пункту восьмий частини третьої статті 129. [Електронний ресурс] - Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>
3. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини другої статті 171-2 Кодексу адміністративного судочинства України // № 3-рп/2015 від 8 квітня 2015 року // пункти 1, 2, 3 резолютивної частини. [Електронний ресурс] - Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v003p710-15>